

В Куранда, в планините на Куинсланд, Австралия

продължава от стр. 1

Това е област със запазена дива природа, заключена между споменатото плато Atherton Tableland от юг и платото Karbime Tableland от север, два района характерни със своето биоразнообразие. Източните части на Куранда граничат с два национални парка – Kuranda National Park и Barron Gorge National Park, които са включени в Списъка на световното наследство на ЮНЕСКО за влажни тропици.

Тропическите гори около Куранда са обитавани от местните аборигени (тук те са известни като Djabugay People) от повече от 10 000 години. Името Куранда произлиза от тяхната дума „кур-ан“, с която са назовавали растение с листа, подобни на жълд. Европейците започват изучаването на тези земи доста късно – през XIX в., а за първи път се заселват тук едва през 1885 г. Наскоро след това е

извършено масово убийство. Джон Атертън (John Atherton), изследовател на Северен Куинсланд и вече заселник по тези места, изпраща войници, за да накажат коренните жители заради смъртта на един бик. Тази жестока проява контрастира с иначе бързите мерки за облагородяването и развитието на този район. Пощенската служба е открита още през 1891 г., а само година след това, през октомври 1892 г., е открито и първото държавно училище.

Въпреки че в началото на XX в. в този район започва отглеждането на кафе, дърводобивът е бил основната промишлена дейност в продължение на години. След 1900 г. Куранда вече започва да се посещава от туристи, привлечени от девствените дъждовни гори и автентичната култура на аборигените.

Преминавам по дългия перон на гарата в Куранда, приютила без-

вагона и два локомотива, за да изляза пред изключително красивата цветна сграда, завършена през 1915 г., която гордо носи името KURANDA RAILWAY STATION.

Изкачвайки стълбите пред гарата, ме посреща огромният поздравителен надпис „Добре дошли в село Куранда“ с указания към две главни посоки – към селото и към „Skyrail“, възената линия, с която ще пътувам обратно. Но тя още не е актуална за мен и смело се насочвам към селото. След малко пък се появява красива пътека, заобиколена от гъста растителност, с надпис „Пътека към селото“ която насочва пешеходците по краткия път.

Скоро стигнах в селото и се впуснах да го разглеждам. Това правя самостоятелно, но и да бях с групата, пак щеше да е така – това е посочено в обяснението към билета ми. Веднага попадам в зоната на изключително пестри магазини, които предлагат какво ли не, но преди всичко традиционни сувенири, направени от местни майстори на художествени занаяти. Пред някои от тях вниманието привличат красиво изработени предмети на праисторически животни и редки видове от местната фауна. Аз обърнах специално внимание на един динозавър и един казуар, птица, към която проявявам особен интерес.

Селото е изключително подредено, цветно, чаровно. Къщите се гущат в гъста зеленина и тропически дървесни видове. Достигам и до местната църква. Тя е англиканска и носи името St Saviour, т.е. Христос Спасител. Построена е през 1915 г., а цветните и витражи са добавени през 2002 г.

Мисля, че в рамките на населеното място видях всичко, което си заслужаваше. По-далече – в зоологическата градина или в парка за птици, не ми се ходеше – посещавал съм доста такива места, а и мисля, че предвиденото според билета време за престой в Куранда отиваше към края си. Все пак, аз пристигнах тук един час след групата!

Последвах знаците, които водеха към началната станция на въз-

ната линия Skyrail в Куранда. Все още не бях наясно как точно ще пътувам с нея. Надявах се като отида на станцията, да се огледам за група, която би могла да бъде моята. Но нищо такова не открих, а и не знаех часа, в който групата трябваше да се събере там. Почаках малко и се отправих към гишетото за билети на станцията. Вече имах опит от гарата в Кернс и обясних на дамата, която беше там, какъв е случаят и й показах билета си. Не си спомням дали се обади на някого, но скоро ми върна билета заедно с билет за пътуване с възената линия. Отново безплатно. Определено бях възхищен от експедитивността на служителите, към които се обърнах – и тук, и на гарата в Кернс. Пълно доверие

Динозавърът

Казуарът

Поздравителният надпис, който посреща идващите от гарата

в истинността на моите думи, изключително разбиране и желание да помогнат, да поправят грешката на този, който не си е свършил работата. Дори се извинявах за причиненото ми неудобство, едва ли не поемайки част от вина, към която те нямаха никакъв личен принос. Така ли е навсякъде в Австралия?

В центъра на Куранда

Куранда. Църквата на Спасителя

Много ми се искаше да е така!

Жената, на която подадох билетите, отправяйки се към кабинките на линията, ми каза, че мога да потърся групата на най-долната станция. „Не се нуждая от тях“,

отговорих аз твърде самоуверено, без тогава да си давам сметка, че съм сем не е така. Но това осъзнах по-късно, когато пристигнах на последната, най-долната станция в Смитфилд (Smithfield).

продължава в четвъртък

Гарата в Куранда

От тук започва чудесната пътека към селото

В някои от магазините

Куранда. Тропическите дървесни видове са и в самото село

